



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/06-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vo veci trestného oznámenia z 22. marca 2004 týkajúceho sa podozrenia zo spáchania trestného činu ohovárania a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. V. K. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2005 doručená sťažnosť Ing. V. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie

ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“), ako aj podľa l. 6 ods. 1 a l. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „generálna prokuratúra“), vo veci trestného oznámenia z 22. marca 2004 týkajúceho sa trestného činu ohovaranja.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 22. marca 2004 Okresnej prokuratúre K. (ďalej aj „okresná prokuratúra“) trestné oznámenie na JUDr. I. S. pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia a ohovaranja. V časti „krivé obvinenie“ bola vec právoplatne skončená odmietnutím. V časti „ohováranie“ bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie zo 14. júna 2004 sp. zn. ČVS: ORP-3041/1-K2-2004 o tom, že vec bola postúpená Odboru skráteného vyšetřovania K.

Dňa 8. decembra 2004 sťažovateľ požiadal okresnú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetřovateľa Policajného zboru. Na túto sťažnosť nedostal odpoveď.

Z iných odpovedí okresnej prokuratúry (napr. z 21. marca 2005) sťažovateľ usudzuje, že jeho podnet podaný Okresnej prokuratúre K. z 22. marca 2004 vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu ohovaranja, ktorý zopakoval 13. decembra 2004, nebol vybavený.

Sťažovateľ si je vedomý toho, že nápravy pochybení v postupe orgánov činných v trestnom konaní by sa mal domáhať podnetom podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), avšak toto právo, ako aj právo podať opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre, mu bolo podľa jeho názoru odňaté oznámením generálnej prokuratúry z 11. júla 2005. V tomto oznámení, hoci je odpoveďou na iný sťažovateľov podnet a v inej veci, generálna prokuratúra oznámila sťažovateľovi, že odpoveďou z 11. júla 2005 považuje za všetky zákonné možnosti preverovania akychkolvek podaní sťažovateľa týkajúcich sa trestných oznámení na správkyňu konkurznej podstaty JUDr. I. S. za vyčerpané.

Porušenie svojich práv podľa l. 2 ods. 2 ústavy sťažovateľ vidí v tom, že prokuratúra na žiadosť sťažovateľa z 8. decembra 2004 o preskúmanie postupu vyšetřovateľa reagovala fiktívnym zamietavym rozhodnutím, a tiež v tom, že mu bola odňatá možnosť obrátiť sa vo svojej veci na prokuratúru s podnetom na preskúmanie

zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, ako aj právo na opakovaný podnet v tej istej veci v súlade s ustanoveniami § 31 – 36 zákona o prokuratúre.

Za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ považuje skutočnosť, že zákonom ustanovený orgán v jeho veci nepostupoval v súlade s ustanovením § 158 ods. 1 Trestného poriadku.

Porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ vidí v tom, že s jeho oznámením skutočností nasvedčujúcich tomu, že konaním JUDr. S. mohlo dôjsť k naplneniu podmienok skutkovej podstaty trestného činu ohovárania nepostupoval vyšetrovateľ bez zbytočných priesťahov, čo podľa neho vyplýva z oznámení Okresnej prokuratúry K. z 21. marca 2005.

Porušenie čl. 149 ústavy namieta sťažovateľ z dôvodu, že rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 11. júla 2005 bolo oznámené, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky už nebude reagovať na akýkoľvek jeho prípadný ďalší podnet v akejkoľvek ďalšej veci a sťažovateľ z toho usúdil, že sa to týka aj trestného činu ohovárania.

Porušenie svojich práv podľa čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie vidí sťažovateľ v tom, že *„konaním vyšetrovateľa s priesťahmi, neodstránením väd v postupe vyšetrovateľa prokurátorom a vadným postupom a rozhodnutím prokuratúry vo veci sťažovateľovho práva na opravné prostriedky vo forme podnetu podľa Zákona o prokuratúre vznikla situácia, že sťažovateľova vec ani po sedemnástich mesiacoch od tvrdeného spáchania trestného činu proti jeho osobe, nedospela do štádia podania obžaloby, čím je sťažovateľovi bránené, aby bol vo veci trestného činu proti jeho osobe verejne vypočutý neustranným a nezávislým súdom“*.

Porušenie základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodnil identicky ako pri námietke porušovania základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie.

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 13 dohovoru došlo tým, že „na dosiahnutie nápravy porušení svojich práv ust. §§ 31-36 Zákona o prokuratúre, kvôli vadnému rozhodnutiu Generálnej prokuratúry SR v jej podaní zo dňa 11. 7. 2005, ktorým rozhodnutím prokuratúra sťažovateľovi toto právo, bez akéhokoľvek právneho dôvodu, odňala“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„Vo veci trestného oznámenia sťažovateľa zo dňa 22. 3. 2004, týkajúceho sa podozrenia zo spáchania trestného činu ohovárania jeho osoby, došlo postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru K., úradu justičnej a kriminálnej polície, k porušeniu základných práv a ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo vzťahu k sťažovateľovi.

Vo veci trestného oznámenia sťažovateľa zo dňa 22. 3. 2004, týkajúceho sa podozrenia zo spáchania trestného činu ohovárania jeho osoby, došlo postupom Generálnej prokuratúry SR k porušeniu základných práv a ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 149 Ústavy SR, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv vo vzťahu k sťažovateľovi a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo vzťahu k sťažovateľovi.

Ústavný súd prikazuje, aby Okresné riaditeľstvo Policajného zboru K., úrad justičnej a kriminálnej polície, vo veci trestného oznámenia sťažovateľa zo dňa 22. 3. 2004 týkajúceho sa namietaného ohovárania jeho osoby, konal a predmetnú trestnú vec ukončil bez ďalších prieťahov.

Ústavný súd prikazuje, aby Generálna prokuratúra SR umožnila sťažovateľovi uplatnenie jeho práva na podanie podnetu a prípadne aj opakovaného podnetu podľa príslušných ustanovení zákona č. 1530/2001 Z. z. o prokuratúre, vo veci týkajúcej sa jeho trestného oznámenia pre trestný čin ohovárania jeho osoby zo dňa 22. 3. 2004, najmä, aby takýto sťažovateľov prípadný podnet/podnety vybavila riadne, včas a úplne, v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami a aby prvé dva takéto prípadné podnety neodmietla s poukázaním na ust. Par. 34 ods. 2 zákona č. 151/2001 Z. z. o prokuratúre.

*Okresné riaditeľstvo Policajného zboru K., úrad justičnej a kriminálnej polície je povinný zaplatiť Ing. V. K. za ujmy nemajetkovej povahy primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000.-Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

*Generálna prokuratúra SR je povinná zaplatiť Ing. V. K. za ujmy nemajetkovej povahy primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000.-Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05).

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K., vo veci trestného oznámenia sťažovateľa z 22. marca 2004

Ústavný súd vo svojej judikatúre už vyslovil, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená spôsobom upraveným v čl. 11 ústavy a v § 1 a § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a má len povahu politického dokumentu. Predmetom konania pred ústavným súdom preto nemôže byť sťažnosť alebo časť sťažnosti namietajúca porušenie práva priznaného všeobecnou deklaráciou (mutatis mutandis II. ÚS II. ÚS 28/96, II. ÚS 18/97, III. ÚS 16/06).

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť v tejto časti musel odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú .

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci trestného oznámenia z 22. marca 2004

K porušeniu označených práv došlo podľa sťažovateľa tým, že sa policajný orgán nezaoberal jeho trestným oznámením z 22. marca 2004, ktorým oznámil skutočnosti nasvedčujúce tomu, že konaním JUDr. I. S. mohlo dôjsť k naplneniu podmienok pre spáchanie trestného činu ohovárania. Generálnej prokuratúre vyčítal odňatie práva na podanie podnetu a opakovaného podnetu. Dôsledkom týchto skutočností je podľa sťažovateľa situácia, že jeho vec nedospela do štádia podania obžaloby, čím mu je bránené, aby bol vo veci trestného činu ohovárania verejne vypočutý nezávislým a nestranným

súdom, ktorý môže rozhodnúť o jeho právach priznaním náhrady škody a ktorý môže rozhodnúť o osobe vinníka.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd. (II. ÚS 42/00).

Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho podnetu bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, ani v zákone o prokuratúre (I ÚS 64/96, II ÚS 42/00).

Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) poškodenému nevyplýva v trestnom konaní právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti niekomu (rozhodnutie ESLP vec Helmers v. Švédsko z 29. októbra 1991 a vec Perez v. Francúzsko z 12. februára 2004).

Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani za súčasť práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto k porušeniu týchto práv postupom označených subjektov vo veci trestného oznámenia z 22. marca 2004 týkajúceho sa ohovárania nemohlo dôjsť. O porušení vyššie označených práv by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (III. ÚS 16/06).

Podľa zistenia ústavného súdu na základe trestného oznámenia sťažovateľa z 22. marca 2004 bolo uznesením Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K., odboru skráteného vyšetrovania K., sp. zn. ČVS: ORP-3357/2-OSV-K1-2006 z 15. júla 2004 začaté trestné stíhanie pre trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov však policajný orgán dospel k záveru, že v danej veci neboli naplnené všetky znaky skutkovej

podstaty trestného činu ohovárania, preto uznesením z 8. marca 2006 trestné stíhanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu bola prípustná sťažnosť, preto vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru K., pretože jeho predmetné rozhodnutie mohol ešte preskúmať nadriadený orgán v dôsledku sťažnosti sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k námietke porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zbytočných prietáhov a neprimeranej lehoty na prerokovanie veci posúdil ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že nezistil, že by orgány činné v trestnom konaní nevenovali pozornosť trestnému oznámeniu sťažovateľa z 22. marca 2004 a namietaný postup Policajného zboru vzhľadom na celkovú dobu jeho trvania (necelé dva roky od trestného oznámenia až do zastavenia konania), vykonané úkony (dňa 15. júla 2004 bolo vznesené obvinenie, v dňoch 7. júna 2004, 7. septembra 2004 a 25. októbra 2005 boli vo veci vypočutí svedkovia a boli zadovážené listinné dôkazy) a celkové okolnosti daného prípadu nemožno považovať za porušenie práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať namietaný postup Policajného zboru za taký, ktorý by bolo možné po jej prijatí

na ďalšie konanie kvalifikovať ako „zbytočné priet’ahy“ v zmysle citovaného článku ústavy, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

V rámci preskúmania opodstatnenosti sťažovateľovej námietky porušenia jeho základných práv generálnou prokuratúrou vo veci jeho trestného oznámenia z 22. marca 2004 ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa v konaní, ktoré označil sťažovateľ, vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03, zaoberala opakovaným podnetom sťažovateľa, ktorým poukázal na formálne nedostatky a pochybenia vyšetrovateľa a prokurátorov Okresnej prokuratúry K. a Krajskej prokuratúry v K.. Generálna prokuratúra tento podnet vyhodnotila tak, že 11. júla 2005 sťažovateľovi oznámila, že *„v súvislosti s trestnými oznámeniami na správkyňu konkurznej podstaty JUDr. S. vyčerpala všetky zákonné možnosti preverovania podnetov Ing. K., Ing. K. a spoločnosti F., s. r. o., ktorých obsahom sú skutočnosti uvádzané v doteraz podaných podnetoch, námietkach, sťažnostiach, prípadne inak označených podaniach. Preto pokiaľ by obsahovali už známe skutočnosti, nebude na takéto podania reagované“*.

Sťažovateľ na základe tohto prípisu iba predpokladá, že generálna prokuratúra by sa nezaoberala jeho prípadným podnetom, napríklad vo veci trestného oznámenia z 22. marca 2004 týkajúceho sa trestného činu ohovárania. Toto samotné, sťažovateľom predpokladané porušenie jeho základných práv postupom generálnej prokuratúry je hypotetické, a ako také nemôže byť predmetom konania pred ústavným súdom, ktorý podľa čl. 127 ústavy preskúmava iba porušenie základných práv a slobôd, ku ktorým už došlo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ktoré neodôvodňujú ani možnosť porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti toho rozhodnutia a vzhľadom k tejto skutočnosti bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006